

BAYRAMIÇ MGÇ ANADOLU LİSESİ

BAYRAMIÇ/TÜRKİYE

ERASMUS+

A RETROSPECTIVE LOOK AT WW1 FROM A REGIONAL POINT OF VIEW

3RD SHORT TERM STUDENT EXCHANGE MEETING

09 – 13 MAY 2016

LEMNOS, GREECE

IEPAL MOUDROU

STUDENT REPORTS

A Retrospective Look at;

**WOMEN AT WAR &
HEALTH ISSUES AT WAR
SOLDIER LETTERS**

CONTENTS

1. DÜNYA SAVAŞI SIRASINDA CEMİYETLER VE KADINLAR	2
CHARITIES AND THE WOMEN DURING WW1	3
TÜRK KADINI'NIN ÖNEMİ	4
THE IMPORTANCE OF TURKISH WOMEN	5
KADININ SAVAŞI	6
WOMAN'S WAR	7
MEDICAL SERVICES IN AND BEHIND THE TRENCHES IN GALLIPOLI	
CAMPAIGN	8
ÇANAKKALE MUHAREBELERİNDE CEPHEDE VE CEPHE DIŞINDA SAĞLIK	
HİZMETLERİ	9
ÇANAKKALE SAVAŞINDA SAĞLIK HİZMETLERİ	10
SANITARY SERVICES DURING GALIPOLI CAMPAIGN	12

CONTRIBUTING STUDENTS

- 1- AYYÜCE GÜVEN
- 2- BİNNUR ALTINKAYA
- 3- CEYDA SALDIRAN
- 4- DERYA URLU
- 5- ELİF DÜNDER
- 6- İREM BAYRAM
- 7- OĞUZHAN KESMEN
- 8- ÖMER TAŞKAKAN
- 9- RÜMEYSA ATEŞ
- 10- VASFİ YILMAZ

1. DÜNYA SAVAŞI SIRASINDA CEMİYETLER VE KADINLAR

Seferberliğin ilan edilmesi üzerine resmi kurumların ve sivil toplum kuruluşlarının teşviki ve Türk halkı Çanakkale Savaşı'nda destek vermek için topyekun çalışmıştır. Bazı cemiyetler kurmuşlardır. Bu cemiyetlerin amaçları:

- Kuruluşundan itibaren cephede savaşan askerlere yarılı ve hastalara kimsesizlere ve bakıma muhtaç olanlara şehit ve asker ailelerine göçmenlere esirlere yardım etmek
- Savaşta yaralanıp yazamayacak durumda olan ya da okuma yazma bilmeyen gazilerin imdadına yetişip okuldaki öğrencilerin hastaların mektuplarını yazmasını sağlamak
- Terzilik mesleğinin yaygınlaşması özellikle fakir kesimden alınan öğrencilerin kendi ayakları üstünde durmasını sağlamak
- Sadece yerli ürünlerinin kullanıldığı bir tersane açıp burada ki yoksul kadınlara iş vererek kalkınmalarını sağlamak
- Milli geleneklerden vazgeçilmeden kadınları yükseltmek
- İstanbul'a gelen vazgeçilmeden kadınları yükseltmek
- İstanbul'a gelen muhacir ve gazilere yardım etmek
- Hastaları ziyaret ederek ihtiyaçlarını temin etmeyi
- Asker aileleri ve şehit çocuklarına yardım etmeyi ve onlara maddi manevi destek olmaktır.

Görevleri yukarıda bahsedilen cemiyetler 1. Dünya Savaşı boyunca aktif bir şekilde çalışmışlar gazilere hastalara şehit yakınlarına kadın ve çocuklara yardımcı olmuşlardır. Savaş esnasında seferberlik ilan edildiği için ülkenin neredeyse tüm erkekleri cephelere özellikle Çanakkale Cephesi'ne sevk edilmiştir. Bundan dolayı Türk kadını sosyal hayatta daha fazla sorumluluk almış ve ön plana çıkmıştır. Savaş gerisinde faaliyet gösteren bu cemiyetlerde çoğunlukla kadınlar görev almıştır.

Yukarıda bahsedilen cemiyetlerden en önemlisi de İstihlak-ı Milli Kadınlar Cemiyeti'dir. Melek Hanım'ın öncülüğünde kurulan bu cemiyet yerli üretimi arttırmayı amaçlamış ve Müslüman kadınlara terziliği öğretmiştir. Diğer bir önemli cemiyet ise Asker Ailelerine Yardımcı Hanımlar Cemiyeti'dir. Enver Paşa'nın eşi Naciye Sultan'ın himayesinde kurulan bu cemiyetin amacı askerlerin ihtiyaçlarını karşılamak şehit ve gazi ailelerine yardım etmektir. Türk Kadınları Biçki Yurdu Cemiyeti ise Behire Hakkı Hanım'ın öncülüğünde kurulan diğer önemli bir cemiyettir. Türk kızlarına biçki-dikiş kursu verilmiş daha sonra kadınların kendi ayakları üzerinde durmasını sağlamayı amaçlamıştır. Sonuç olarak I. Dünya Savaşı sırasında erkeklerin sosyal hayattan çekilmesiyle oluşan boşluğu Türk kadını layıkıyla doldurmuş ve Mustafa Kemal Atatürk'ün önderliğinde Cumhuriyet yıllarında daha da ilerleyen kadınları özgürleşme hareketinin temellerini atmıştır.

Binnur Altınkaya - Bayramiç

CHARITIES AND THE WOMEN DURING WW1

After the declaration of mobilisation for World War 1 , Turkish nation worked in unison to support the soldiers in Gallipoli Campaign. They founded some charities whose aims were:

- To help the fighting soldiers in the front ,the wounded, the patients, the forlorn, the dependents, the soldiers' families, the immigrants and the prisoners of war since its foundation.
- To help wounded soldiers who are illiterate write letters to their families.
- To provide the development of tailorship among the poor ladies and help them stand on their feet financially.
- To improve women without abandoning the national traditions.
- To help veterans and immigrants who came to Istanbul.
- To provide essentials for the patients.
- To help and support soldier families and orphans of war financially/morally.

Charities whose tasks mentioned above functioned during WW1 and they helped veterans, patients, martyr relatives, women and kids. During the war, because of the announcement of mobilisation, all the men in the country were sent to the frontline especially to Gallipoli. Therefore, Turkish women took much more responsibilities. Mostly the women took part in these charities which played an active role behind the frontline.

One of the most important charities during the war, **Istihlak-ı Milli Kadınlar Cemiyeti**, was founded by Melek Hanım and it aimed to increase local production and teach tailorship to the Muslim ladies. Another important one is **Asker Ailelerine Yardımcı Hanımlar Cemiyeti (Women Charity for Helping The Families of Soldiers)**. Founded by Naciye Sultan, the wife of Enver Pasha, this charity aimed to provide essentials for soldiers and help the families of veterans and fallen soldiers. Founded by Behire Hakkı Hanım, **Türk Kadınları Bıçkı Yurdu Derneği (Turkish Women Tailorship Charity)** gave Turkish girls sewing courses

Finally, as it is clearly understood, Turkish women filled the gap in society where almost all men were conscripted by the army during the WW1. This period is also a starting point for the emancipation of Turkish women, who then gained a broader position in society in modern Turkey with the help of Mustafa Kemal's revolutions.

Binnur Altınkaya - Bayramiç

TÜRK KADINI'NIN ÖNEMİ

Türk kadını, Çanakkale Savaşı'ı sürecinde; cephede erkeklerle omuz omuza düşmana karşı savaşırken cephe gerisinde de çeşitli faaliyetleri ile ulusa destek vermiştir. Sağlık hizmetlerinin sağlanmasında, askerler için kılık kıyafet ihtiyacının karşılanmasında, cemiyetler vasıtasıyla yardım toplanmasında ve kamuoyu oluşumunda Türk kadını önemli hizmetlerde bulunmuştur. Türk kadınının Çanakkale Savaşı'nda gösterdiği her alanda ki azmi Milli Mücadele (Yeni Türkiye'nin bağımsızlığını yeni kazanması, 1919-1922) sürecinde daha aktif rol üstlenmesine zemin hazırlamıştır. Diğer yandan Avustralyalı ve İngiliz askerlerinin anılarında ve savaş kayıtlarında özellikle keskin nişancı olarak çarpışan Türk kadınlarından bahsedilmektedir.

Çanakkale Savaşı'nda Türk kadını, sağlık, eğitim, yardım faaliyetleri çerçevesinde cephede savaşan Mehmetçiğe maddi ve manevi olarak destek olmuştur. Özellikle Balkan Harbi'nden itibaren cephede savaşan askerimize ve geride kalan yetimlere yardım etme amaçlı birçok dernek kurmuştur. 1912'de kurulan Hilal-i Ahmer Hanımlar Merkezi'nde toplanan yardımlar cepheye ulaştırılmış, burada ki hanımlar gönüllü hemşire ve hastabakıcı olarak çalışmışlardır. Hilal-i Ahmer Cemiyeti Hanımlar Merkezi'nin Çanakkale Savaşı sırasında en büyük ve en kapsamlı yardım faaliyeti, askerler için gerekli olan giyim malzemelerini temininde olmuştur. Özellikle Çanakkale Savaşı esnasında, milyonlarca çamaşır ve yatak takımı levazımı hazırlamış, ordu için binlerce çorap, eldiven, boyun atkısı örülmüştür. Üç ay zarfında birçok çamaşırlar, avcı yelekleri kısa bir zamanda hazırlanmıştır.

Birçok kadınıımız da cephe hattında sahra hastanelerinde hemşire ve hastabakıcı olarak görev almıştır. Bunların Alman, Yahudi ve Rum hanımlarımızın da bulunması dikkat çekicidir.

Elif DÜNDER – Bayramiç

THE IMPORTANCE OF TURKISH WOMEN DURING THE WW1

During the Gallipoli Campaign, Turkish women did not only fight side by side with the men but also supported the nation by actively participating in various charities behind the front lines.

Turkish women served actively in

- supplying clothes for the soldiers
- collecting money via charities
- informing the public correctly about the recent news

The responsibility that the Turkish women shouldered during the Gallipoli Campaign helped her become more active during the National Independence Movement (1919-1922), the period when Turkey re-gained its independence. Apart from these, Australian and New Zealander (ANZAC) soldiers in their letters and memoirs reported that there were Turkish women fighting, especially as snipers, against them in Gallipoli.

Turkish women supported the Mehments (the nickname for Turkish soldiers) in terms of health, education and charity. Especially after the Balkan Wars, she founded many charities to help the orphans of war. For example, the aids that were collected **in Red Crescent Fraternity** were both sent to the frontline and to the families of soldiers. The ladies in this fraternity worked as voluntary nurses and caretakers. The most extensive charity organized by the **Red Crescent Fraternity** during Gallipoli Campaign was in supplying clothing for the soldiers in the frontlines. Millions of sets of clothing and bed sheets, were prepared and thousands of scarves and pairs of socks and gloves were woven. Surprisingly, all of this equipment was prepared in three months time.

Last but not least, many of these ladies worked in the field hospitals just behind the frontline under great danger. It is very important to note that these volunteer ladies were not only the Muslim Turks. There were German, Jewish and Anatolian Greek nurses who worked courageously during the war.

Elif DÜNDER - Bayramıç

KADIN'IN SAVAŞI

Kan ve acıdan yeni bir yaşam doğar. Aynı acı ironik bir şekilde bu canı alır. Kadınlar doğası gereği ilk andan son ana kadar kan ve acının ne anlama geldiğini bilir. Bir bebeğin anne rahminden çıktıktan sonraki kirlenmemiş bedeni ve o ilk nefesiyle ağlaması kadına huzur verip ruhuna dokunurken, savaş meydanında savaş gerçeğini öğrenmiş bir annenin, oğlunu ölüme gönderdiğini öğrenmesiyle yüreğinin kederle ve acıyla dolması içten bile değildir. Her anne evladıyla hayata tutunuz ve evladıyla ölür. Bedeni ölmese bile ruhu ölür.

Kadınların yegane ve en büyük gücü annelik duygularıdır. Bir kadın isterse dünyanın en sevgi dolu çocuğunu ya da en canı evladını yetiştirebilir. İnsanoğlu, kadınların elleri arasında şekillenen bir avuç hamur gibi. İyi bir fırıncı her zaman için lezzetli şeyler yapabilir ama bazen işler yolunda gitmeyebiliyor. İnsan kaybetmeden acının tadını, yaşamadan inanmayı kabullenemeyebilir. Savaş çanları çaldığında, kadınları savaşa atılmaya sevk eden duygu, vatan müdafaası yani uğrunda canlarını feda edecekleri çocuklarıdır. Bilinen bir gerçek de binlerce yıldır savaş bir erkek mesleği olarak kabul edilmesinden dolayı, I. Dünya Savaşı'nda kadınların silah kuşanması olağanüstü bir etkinlik olarak kabul görmüştür. Savaşta bireysel ve grup olarak cephe gerisinde rol alan birçok kadın vardı. Sayılı ve yetersiz kaynaklar olmasına rağmen günümüze ulaşan isimler ve hikâyeleri mevcut. Kimisi asker eşi veya kızı kimisi köylü ya da aydın. Kimi vefakâr kadın ise cephe gerisinde beşikteki bebeğini ardında bırakıp cepheye silah taşıdı. Her birinin yitirdiği bebeği, kardeşi, kocası vardı. Yıkılan hayaller, solan hayatlar ama bunların da üstünde en önemlisi vatan vardı. Onlar hatırlanmak için canlarını ortaya koymadı, onlar her en saf ve en güçlü duygularıyla başladılar bu kutsal göreve... Kalplerindeki vatan aşkıyla gelecek nesillere mutlu yarınlar bırakabilmek için savaştılar. Fiili bir savaş haricinde kadınlar içtinruhani bir savaştı bu.

Kadınlar bir şeyi daha kanıtlamış oldular duygunun savaş alanında güçsüzlük olmayabileceğini. Onlar narinliklerinde güç buldular. Savaşın sonunda insanoğlunun yıktıklarını bir Anka kuşu misali küllerinden tekrar doğurdular. Ve kadın bir kez daha acılarından güç buldu, acılarıyla kadın oldu...

TÜM ŞEHİT KADINLARIN RUHUNA İTHAFEN

İrem BAYRAM – Bayramiç

WOMAN'S WAR

A new life comes out of blood and pain and the same pain takes this life away. Woman, as a part of her nature, knows the meaning of this pain from the very first moment to the end. While the first cries of an innocent new-born child touch the soul of a mother, a fallen son in the battlefield causes an unexplainable pain for the mother who has already known the reality of war. Each mother holds on to life with her son and dies with him. Even though her body does not die, her soul does, and the biggest power of a woman is maternity. If a woman wants, she can raise the most loving child ever or vice versa, she can bring up the most brutal one because the humanity is like a dough in the hands of women.

When the bells of war begin to toll, the feeling that drives women to war is the defense of their homeland, in other words, of their children for whom they sacrifice their lives. Because the wars had been seen as a male profession until then, the arming of the women were accepted as an extraordinary issue during the Gallipoli Campaign. There were lots of women taking part behind the frontline both individually and collectively. Although there are a few or inadequate sources, some names and stories have reached these days. Some of these women were soldier's wives or daughters; some others were peasants or intellectuals. Some faithful women carried armory to the front without hesitating to leave their babies behind, and each of them had already lost a brother, a husband or a son behind. There were broken dreams and lost lives but above all, there was the love of homeland. They did not put forward their lives to be heroines but fought with pure, strong emotions. They fought to leave a brighter future to the next generations with the love of the homeland in their hearts. This was a spiritual war as well as a physical one for women. They also proved that emotion was not a weakness in the battlefield. They found their strength from their tenderness. At the end of the war they resurrected the ruins of the mankind like a phoenix bird. And the women once again found strength from their pain.

...dedicated to the souls of fallen women.

İrem BAYRAM - Bayramiç

ÇANAKKALE MUHAREBELERİNDE CEPHEDE VE CEPHE DIŞINDA SAĞLIK HİZMETLERİ

Gelibolu Yarımadası'nda yer alan Seddülbahir ve Arıburnu, Anafartalar, Suvla merkezli yönetilen muharebelerde, sıcak harp kadar, hastane hizmetleri gibi pek çok sağlık hizmetinin nasıl yürütüldüğünün bilinmesinin gerekliliği ortadadır.

Birinci Dünya Savaşı cepheleri içerisinde Çanakkale Cephesi'nden kısa süren ve büyük kazançlar elde edilen cephe olması arzu edildi. Güçlerin beklentileri, savaşın daha fazla uzamasından ve daha fazla kayıptan başka bir getirisi olmadı.

Muharebelerinin çok uzun sürmesi nedeniyle şehit ve yaralı sayısı çoktu. Yaralanmaların yanında bitlenme, sıtma, kolera, dizanteri, para tifo, tifüs, sarılık, iltihap, iskorbüt vb. problemlerde her an mevcuttu. Savaş ortamından dolayı uykusuzluk, bitkinlik, düzensiz nabız atışları, sağırılık, halsizlik gibi normal kabul edilen durumlar da her an mevcuttu.

5.Ordu'nun hastanelerin ağırlık merkezi İstanbul'daydı. Hasta ve yaralıların sürekli İstanbul'a tahliyesi sebebiyle, İstanbul hastaneleri tamamen dolduğu zamanlarda şehrin muhtelif yerlerinde Ordu ve Kızılay yardımı ile Balkan Savaşları'nda olduğu gibi resmi ve özel okul, resmi kurum ve binalar hastane haline sokulmuştur. Öğrencileri cephelere sevk edilen Gülhane ile Tıp Fakültesi, eğitim çalışmalarını kısıarak birer yardımcı harp hastanesi olmuşlardır. Tüm Doğu Trakya'ya ilave olarak İzmit, Eskişehir ve Konya'ya kadar uzanan yurtiçi sağlık kurullarıyla birlikte, İstanbul Komutanlığı Başhekimliği'ne bağlı olarak faaliyet yürütülmüştür.

Yaralı ve hasta naklinde, teskerelerden başlayarak her türlü kara ve deniz araçlarından azami derecede yararlanılmıştır.

İstihlak-i Milli Kadınlar Cemiyeti, Kızılay Cemiyeti, Türk Ocakları Cemiyeti ve Donanma Cemiyeti gibi hayır kurumları gönüllüleri, gayrimüslim vatandaşlardan rahibe öğretmenler ve rahibe hastabakıcılar çalışmışlardır. Ayrıca askeri ve sivil üst düzey şahısların eşleri de gönüllü hasta bakıcılık yapmışlardır.

Ceyda SALDIRAN - Bayramiç

MEDICAL SERVICES IN AND BEHIND THE TRENCHES IN GALLIPOLI CAMPAIGN

In addition to knowing the details of the war which took place on Gallipoli Peninsula, it is important to focus on how medical services were carried out during the Gallipoli Campaign, which was one of the deadliest scenes of WW1. Compared to other fronts, Gallipoli Campaign was initially hoped to be shorter and more fruitful for Allied Forces, such as England and France; but their expectations failed because they faced a fierce resistance from the Turkish side and that resulted in more casualties and a longer war.

Together with injuries, sicknesses such as typhus, hepatitis, scurvy, lice and cholera, caused some minor problems for the Turkish army. In addition to that, insomnia, deafness and exhaustion were regarded as normal due to the state of war.

During the nine months of war in Gallipoli, there were 110.220 wounded and 70.939 sick were dispatched from the Turkish army. Luckily, no major illnesses caused big problem for the Turkish army which was stuck in a very limited area. During this period, 48.268 sick and 22.619 wounded soldiers were treated.

The hospital centre for Gallipoli Campaign was in İstanbul. The high number of wounded soldiers filled up all the hospitals in İstanbul. For that reason, many schools and public buildings were turned into temporary hospitals. Besides, İzmit, Eskişehir, Konya and many cities in Eastern Thrace received wounded soldiers from Çanakkale. Ships, ferries, trucks and trains were used to transport these soldiers to the cities with hospitals. In hospitals, many women from different charities, students, non-Muslim teachers and Christian nuns worked voluntarily.

Ceyda SALDIRAN – Bayramiç

ÇANAKKALE SAVAŞINDA SAĞLIK HİZMETLERİ

Birinci Dünya Savaşı sırasında Çanakkale Boğazı Müttefik devletler için büyük bir önem arz etmekteydi çünkü Rusya doğuda sıkışmış ve müttefikleri İngiltere ve Fransa'dan yardım beklemekteydi. Rusya'nın kuzey deniz koridorunu kapatan Almanya'nın denizlerdeki güçlü konumu nedeniyle tek yol, zayıf Türkiye'nin elinde olan boğazları ele geçirmektir. Bu sayede hem müttefikler arasında bağlantı kurulacak, hem de Türkiye savaş dışı bırakılarak Almanya yalnızlaştırılacaktı. Görüldüğü üzere Çanakkale Muharebeleri, tarihi olarak yalnızca Türkiye açısından değil, küresel boyutta sosyal, ekonomik, askeri ve kültürel gelişmeleri tetikleyen önemli bir olay olmuştur. Böyle büyük olayın her boyutunun ayrı ayrı ele alınması son derece önemlidir. Bu makalede Çanakkale Savaşlarının sağlık boyutunu ele almaya çalışacağız.

Muharebeler başlamadan önce Ağustos 1914'te Menzil Genel Müfettişliği isminde bir teşkilat kurulmuş; ve böylece savaş esnasında ordu içindeki koordinasyonu, sağlık hizmetleri verilmesini ve yiyecek ve erzak dağıtımını sağlamak amaçlanmıştır. Türkiye Birinci Dünya Savaşına girdiğinde sağlık kurumları ağırlıklı olarak İstanbul'da bulunmaktaydı. Haydarpaşa, Maltepe, Yıldız ve Gülhane Hastanelerine ek olarak İzmit, Eskişehir ve Konya hastaneleri de savaş sırasında yaralılara hizmet etmiştir. Çanakkale Muharebeleri esnasında yaralanan ve hastalanan askerler ilk tedavilerinin sahra hastanelerinde yapılmasının ardından gemi, vapur ve trenlerle bu illerdeki hastanelerde sevk edilmişlerdir. Personel, malzeme ve yatak sıkıntısının yanı sıra ciddi boyutlarda olmasa da salgın hastalıklar ve bitlenme hastanelerin en önemli problemleriydi. Çanakkale'de mücadele eden 5. Türk Ordusu birlikleri Anadolu ve Rumeli bölgelerinin iç bölgelerle bağlantısını sağlamak için ikmal kolları oluşturmuş, İstanbul ve yurdun çeşitli yerlerinden gelen malzemeleri bölgedeki hastanelere ulaştırmayı amaçlamıştır.

Savaş esnasında birçok gönüllü doktor ve hemşire diğer illerdeki hastanelerde ve Gelibolu'da büyük bir özveriyle çalışmışlardır. Bunun yanı sıra İstanbul Darülfünun hocaları ve öğrencileri Çanakkale Savaşına sevk edilmişler ve burada gerek hastanelerde gerekse cephede mücadele göstermişlerdir. O dönem Türkiye'sinin en prestijli tıp fakültesi olma özelliğine sahip Darülfünun başta 4. Sınıf öğrencilerini savaşa göndermiş, savaş uzayınca da 3., 2. ve 1. sınıflar da askere alınmışlardır. Bundan dolayı okul 1915 yılında eğitime ara vermiş ve ağır yaralılar (mecruhin) hastanesi olarak hizmet vermiştir. Çanakkale Savaşının sona ermesi ile okul tekrar açılmak istenmiş fakat savaşa gönderilen öğretmen ve öğrencilerin çoğunun şehit olması üzerine büyük sıkıntılar çekilmiştir. Aynı zamanda yeni öğrenci almak zorunda olan Darülfünun, lise mezunlarının askere gönderilmesinden dolayı kaydedecek öğrenci bulamamış ve bu yüzden devlet Darülfünun için sadece 1915 yılına mahsus bir kanun çıkarmıştır. Bu kanuna göre okul o yıl yaş sınırı ve lise diplomasına bakılmaksızın öğrenci alacaktır. Aradaki kayıp yılı telafi etmek için ise eğitim dönemi tüm yıl devam edecek ve öğrenciler hızlandırılmış eğitim görecektir.

Sonuç olarak Çanakkale Savaşı'nda sağlık işlerinde herhangi bir aksaklık görülmemiştir. İlk günlerde sağlık personeli yetersizliğinden şikayet edilmiş ise de bu konu kısa bir süre içerisinde çözümlenmiştir. 8,5 ay süren muharebeler boyunca, sağlık kuruluşlarının özverili

çalışması ile cephede önemli bir bulaşıcı hastalık meydana gelmemiştir. Bu süre zarfında cepheden 110.220 yaralı, 70.939 hasta hastanelere sevk edilmiştir. Hastalarda %11.6 yaralılarda ise %2.7 gibi düşük bir ölüm oranıyla neredeyse bir mucize gerçekleştirilmiştir.

Aybike Güven, Derya Urlu, Vasfi Yılmaz, Oğuzhan Kesmen, Ömer Taşkakan - Bayramiç

SANITARY SERVICES DURING GALIPOLI CAMPAIGN

During the WW1, Dardanelles was of great importance for the Allied Forces because Russia was stuck in the east and waiting for aid from her allies, Russia and France. As the strong German fleet closed the northern passage towards Russia, Dardanelles, which was in the hands of weak Turkey, was left as the only option for the Allied Forces. In this way, they would be able to make way to their allies and also isolate Germany by pushing Turkey out of the war. As can be seen, Gallipoli Campaign (Çanakkale Wars) not only affected the destiny of Turkey but also became an important event triggering cultural, historical, military and economic dimensions in global scale.

It is important to handle this big event in all aspects one of which is sanitary services provided during Gallipoli Campaign. Before the war in August, 1914 an organisation called General Inspectorship of Menzil (Menzil Genel Müfettişliği) was formed in order to ensure the coordination within the army, sanitary services and the distribution of food and goods. When Turkey entered WW1, the majority of its health institutes were gathered in Istanbul. Alongside Haydarpaşa, Maltepe, Yıldız and Gülhane Hospitals in Istanbul, city hospitals of İzmit, Eskişehir and Konya served during the war. Soldiers who were wounded during the combats received their first aid treatments in field hospitals behind the frontlines and were sent to these city hospitals with ferries, ships and trains. Alongside with the lack of personnel, goods and beds, epidemics and lice, though not very serious, were the problems faced in these hospitals.

During the war, many volunteer doctors and nurses worked in hospitals in the Gallipoli region and in other cities. Besides, the professors and the pupils of Darülfünun (School of Medicine) were sent to Gallipoli to work in field hospitals and to fight in the frontline. Being the most prestigious school of medicine at that time, Darülfünun, in the first, sent his 4th grade students to the Gallipoli and as the war got longer, 3rd, 2nd and 1st grades were enlisted to be sent to the frontline. Because of this reason, education at school was interrupted in 1915 and the building was converted into a Mecruhin (heavily-wounded) hospital. At the end of the Gallipoli Campaign, the authorities let the school start; however, there had been difficulties since many professors and students did not come back from war. Moreover, the school had to register new students but all the high school graduates had already been sent to different frontlines to fight for their homeland. So, the government released a special decree for Darülfünun which allowed the institution to register students without looking at their diploma or age. In order to make up for the lost year, education at school will continue in an accelerated way through the whole year without any holiday breaks.

Consequently, there hadn't been a significant problem in providing health services to the soldiers. In the beginning, there had been a lack of personnel but later this issue was solved in a short period of time. During eight and half month at war, there was no significant epidemics case in the frontline and 110.220 wounded, 70.939 sick soldiers were transferred to hospitals at that period of time. There occurred a miracle with 11.6 % death rate among the sick and 2.7 % among the wounded despite limited sources of the country.

Aybike Güven, Derya Urlu, Vasfi Yılmaz, Oğuzhan Kesmen, Ömer Taşkakan -
Bayramiç